

[Kristen Amby.]

overtagelser, der fandt sted i Ungarn, Polen og Czekoslovakiet, alle tre østlige lande, som vel var tildelt Rusland som en slags sikkerhedsterritorier, men med hensyn til hvilke der dog var aftale mellem de stormagter, der vandt krigen, de allierede, om, at disse lande skulle have deres fri demokratiske forfatninger. Jeg er ikke i tvivl om, at det var et håb, der glippede; jeg tror, det bl. a. glippede, fordi den vestlige verden på det tidspunkt, nemlig omkring 1948, viste de første tegn til en vilje til samling.

Det er også derfor, jeg vender mig så stærkt mod den kommunistiske taler, der mente, at det, Danmark nu går med i for vort lands vedkommende, og det, den vestlige verden går med i, absolut skal føre til krig. Jeg mener det modsatte. Jeg mener nemlig, at hvis det ikke-kommunistiske Vesteuropa var vedblevet at være svagt, kunne det være blevet gjort til genstand for overfald, selvfølgelig ikke fra Rusland, sådan plejer det jo heller ikke at gå til, men f. eks. kunne Vesttyskland være blevet genstand for overfald fra Østtyskland — det vil jeg gerne sige også til det ærede medlem. hr. Johs. Christiansen. Jeg hørte ikke noget virkeligt svar på, hvad det ærede medlem hr. Rasmus Hansen fremførte vedrørende Østtyskland. Det er heller ikke til at komme udenom, at Østtyskland i realiteten er så vel remilitariseret, som det næsten kan tåle at være. Det ved vi, hvorfor prøve at gå udenom det? Der er for mig ingen tvivl om, at selvom noget sådant skete, ville vi ikke undgå krigen, den ville bare blive langvarig og blodig. Jeg tror, man har ret i, at den anden gigantstat i verden selvfølgelig ikke kan finde sig i, at det, der er tilbage af Vesteuropa og Sydeuropa, sådan lidt efter lidt falder ind under een bestemt interesse-sfære. Det er selve politikens grundlov, at en enkelt stat ikke kan finde sig i noget sådant, hvis den da ikke skal indstille sig på inden så forfærdelig lang tid selv at skulle strække våben.

Derfor tror jeg, i modsætning til hvad propagandaen nu forsøger at få folk til at tro, at det, der er sket, er en fredshandling. At den vestlige verden kommer på styrke-paritet med den østlige verden garanterer, at to parter virkelig kan forhandle. Som jeg sagde forleden: mellem styrke og svaghed er ingen forhandling mulig og har aldrig været det. Desuagtet har jeg nok blikket åbent for urimeligheden af kaprustning og for, hvad den kan føre til, men det er også mit håb og min tro, at i det øjeblik pariteten er skabt, er der mening i at begynde at tale

om sådan en gradvis nedrustning, som har været foreslået og fået tilslutning i princippet også af alle stormagter i FN. Men indtil det paritetspunkt er nået, og det varer desværre nok en rum tid endnu, tror jeg, det er en fredens gerning i dag at indrette sig på den virkelige verden, hvori vi lever.

Dernæst vil jeg gerne henvende mig med nogle betragtninger til det ærede medlem hr. Johs. Christiansen, ordføreren for det radikale parti, der jo i sin egen mindretalsbetænkning udførligt har begrundet de synspunkter, der er det radikale venstres, hvilket han også gjorde her på talerstolen. For det første blev det sagt, at man ikke ville tiltræde dette forslag til beslutning alene af den grund, at det var en af følgerne af den Atlantpagttraktat, som man i sin tid var imod. Det forstår jeg så ligetil. Men dernæst blev det sagt, at man heller ikke kunne tiltræde, fordi det, der her forelå, var uoverskueligt. Det er i en vis forstand rigtigt. Formelt er det ingenlunde uoverskueligt, det er tydeligt og klart afgrænset, hvad der kan ske i fred og skal ske i fred. Men det er givet, at det er uoverskueligt, hvad der ville kunne ske, hvis krigen bryder ud og vi er med i den. Jeg tror nemlig ikke, det kan hjælpe noget, hvis forbundsfæller, der virkelig er forbundsfæller i en krig og skal hjælpe og støtte hinanden, pukker på, at det ene land vil ikke det og det andet land ikke det. Det er rigtigt, at man ikke kan overskue, hverken i de store linier eller i enkeltheder, hvordan stillingen kan blive. Og dog har vi lov til at sige, at det er fastsat allerede nu som generel hovedlinie, at i tilfælde af krig skal både norske og danske tropper bruges til at forsvare den nordlige del af den fælles front.

I denne sammenhæng forstår jeg slet ikke, at det ærede medlem hr. Johs. Christiansen vendte sig så stærkt mod den passus i flertalsbetænkningen, hvori det hedder, at udvalgets flertal er af den opfattelse, at danske troppestykker, der er placeret i Nordtyskland, dækker Danmarks sydgrænse og deltager i landets forsvar i mindst lige så høj grad, som hvis de var placeret i selve Danmark. Tænk, hvis et land kunne være så heldigt, når en krig brød ud, at det kunne placere eller have sine styrker placeret strategisk således, at adgangsvejene til dets territorium eventuelt var i ingenmandsland eller et godt stykke udenfor grænserne. Ville man dog ikke mene, at det strategisk var et bedre sted end at begynde forsvaret i selve landet? I hvert fald forstår jeg ikke, at en fremskudt forsvarslinie ikke skulle